

Erotické příběhy v brněnské hantýrce

Inspirací k následujícím deseti storkám mi byla nápaditá knížečka „Sprostonárodní pohádky“ od Jaroslava Radvana. Místo úvodu zde uvedu dvě moudra z této knížky:

„Nejkrásnější kus přírody nosíme v gat'(k)ách.“
„Vůl zvoštane volem, aj dyby uměl na hósle hrát.“

Šukačka nad goldnu

Je temu už hafo jářů, co v jednym kingálstvu lajbčil king, keré měl tři vodlitky. Jungšálky to byly fešný a kingál házel přemysla, kerá z nich hěpne na jeho kingálské sicnu. A vygómal, že to bude tá, keré je névic heftlé u hercny. A tak jim šópl zvadlo na tépich a zahlásil:

„Šplíchnite mně, jak su vám přibité k hercně. A ta, keré budu névic, vyfásne po mně bačovské sicnu.“

„Foti, si mně milé jak nabléskaný grymle,“ zazvoní na to prvá.

„Špica,“ vaří na to kingál.

„Foti, si mně milé jak goldna,“ zahlásí druhá.

„Taky špica,“ vaří na to kingál.

Třetí, co jí hókali Maruš, už to měla progómaný a šveholí:

„Foti, si mě milé jak lupačka.“

„Hókni to ešče jedná,“ vyvalil baterky kingál.

„Foti, si mi milé jak lupačka,“ hlásí Maruš znova.

Radovanec vtrukl kingálovi do hercny. To su celé já. Jabko nebuchlo na hródu daleko vod baumála. Budeš bačovat. A Maruš bačovala temu kingálstvu dlóho a špicově. Všici byli z kingálky plusově proladěni, páč im nevysadila stopku na lupačku. Po hokně chlámáčka, po chlámáče šukačka, to bylo cosik špicovýho. Enem velebásci remcali a vařili šelijaký jedy, dyž borci a borky brósili do betlířa namísto do kirchny..

Čo bolo, to bolo. Už je temu hafo jářů, co Maruš nekingáluje. Dneska jungšáli místo šukačky čumijó do mobilfónů a komplů. Solviňáci a ingósti v hokně furt kvaltují, prudijó jeden druhýho a só z teho potem tak uondaný, že se im lupotechna z budek vykóřila. Kocóři ešče k temu zobajó kindrkilkový patáky a tak vytlačijó málo šropů. Duchyšů je už hafo a nemá na ně kdo hoknit. Bez novodur kingálky s fištrónem, kerá nebude čutat enem na svym placu, se to z Moravské hródó vyvrbí levě.

Pryncezka na hrachůvce

Dysik vegetil v jednym zámošu kingál se svó stařkó a ti měli jedného kindoša, pryncála. Dyž měl jungšálský járy, byl to sígr, a dyž měl na tachálu nad dvě pětky, byl celé nažhavené na bobry. A dyž klátil jedného kocóra za druhym, mlaskl mu nakrklé kingál befel, že to teda né a aby se vogóloval.

Hantec vo tym je brnkačka, no kde splašit babu, nérači pryncezku? Věšky z vokolních kingálstev už kóřily, co je pryncál za fógla. Co teda s tym? Radílci gómali, ale v budkách furt pustevna. Jednóc chléstalo jak sviňa a nekdo zarumploval na fortnu. Náká koc. Hantýrovala, že je céra kingála ze sósedský hródy a že se jí nekam vypařila kára aji s dvóma hajtrama. Dotahli ju ke kingálovi. Štylko měla betálný a vobtažený vasrůvkó nacuelém vohozem. Pryncálovy se zamlóvala a hnedkajc se mu z ní plašil hormon.

No jo, vařit, že je pryncezka, to zmákme dejaká koc. A tak kingál se stařkó vygómali prúbu. Do betle pod matračku jí pichli asi tak cent'ák veliké placaté gryml. Echt pryncezka má fajnové krupón a bude kvulivá temu gróňat na levačku.

Mórgen se pryncezka vyhrabala z pelecha až v poledně. Kingál hodil dotazník, jak se jí chrupčilo.

„Špicově,“ zašveholila. No kingál nehópl na špek.

„Dyť máš kruhále pod auglama, ranu zelenó jak ryngla a kopytama pleteš vánočku!“

„Tak já vám teda šplíchnu recht. Celó noc sem nezalomila. Hodila sem leháro šelijak, no dycky se do mě tlačil náké tvrdolín. Zvrchu, zespoda, zepředku aji vod kotla.“

A tak vygómali, že to bude tutově pryncezka, dyž cent'ákové gryml ufachčil takový voltry. Pryncál byl taky uondané, no nikdo to nezmerčil. Já sem se tam tehdá nachométl taky a gómu vod pryncála, že to šeckeró nezmákl ten krpaté gryml, no jeho hůlka jak gryml. A byla gólka.

Vo kozatý Popeluši

Na jednym lontě štykl štreky vod zámoša vegetili fotr, mutra a jejich tři koc. Dvě koc byly vod mutry a na domášově nekochčily ani nešurovaly, enem se šminkovaly, fintily a práskaly rákosky. No měly jeden lajbkové voltr, kozišťata skoro jak lentilky.

Třetí koc byla fotrova. Měla věcí dudy než mutra se svéma koc do holpecu. Šecky tři na ňu házely závistivé špíz. A proto musela vodkrótit šeckeró hoknu sama. A jak byla vod tý makačky furt zaprasená, hókali jí Popeluša.

Jednóc se na zámošu rychtovala veliká pařba. Pryncál pustil cund, že tam sce hodit pátračku po koc, kerá by s nim jednóc bačovala na zámošu. Dyž to mutra zapsala do ovarů, blésklo jí řepó, že by to byl špicové kauf, dyby se pryncál vogóloval s jedný z jejich koc.

A tak celá familka kroměvá Popeluše valila do Štatlu kaufnót novodur vohozy, aby na tu pařbu nedoklapali jak nácí solviňáci. Taky šly hlášky, že pryncál je vysazené na řácký naléváky. Tehdá ešče silikón nekóřili a tak nechala mutra šnajdrmajstra vyfutrovat jejich šprndy vatůvkó.

Na pařbu doklapalo kocóřů jak much na kobáč vod stračeny. Házely tam echt nóbl ksichty a vyvalovaly dudy na pryncála. Ten si s každó chvilec trsnul a paprčó votestoval bresty. A tlemil se jak pakín, dyž nekeré ze šprndy vynoroval šelijaký cajky, kerýma si kocna nafókla svý dudy. A tak si utrhlly kšandu aji mutra s cérama.

Popeluša ubóchla na domášově ordnung a nafutrovala zvěřinu. Dyž potom mutra s cérama vodklapala na zámoš, vypučila si vod séger jedny šatiska a vodklapala na tu pařbu taky. Pryncál valil augle na ty kyble. A dyž Popeluši rozepl šprndu, vycukla se mu z pazór taková paró, že mu šprnda zaparkovala v kolkách. A Popeluša bez šprndy valila pali a přes valdnu na domášov.

Co včil? Kde vystopovat koc s takéma betálnéma kyblama? Jeden z gómáků mu hodil radílka. A tak morgen bafl pryncál šprndu vod Popeluši a začl brósit po lontech vokolo zámoša a nahánět koc, keré by šprnda pasovala jak prdel na kakáč.

Nemózoval dlóho, Popelušu vyštrachal u fotrových hajter a šprnda jí sedla jak kvočka na véca. A byla gólka. Taky sem tam nasísl a ty betálný kyble zgóml. A scel sem je taky votestovat. No kópil sem také pecku do řepy, že sem doplachtíl až semka. A tak sem vám vo tym aspoň pohantýroval.

Vo červený Karuš

Karuš byla fešná koc, kerá vegetila s mutró na lontě u řáckýho hvozdu. A červená jí pérovali, páč už vod mala na tajňáčku glgala červa. Jednóc jí mutra pískla:

„Poslóché Karuš, naša oldmutra z pastóšky za hvozdem má zaséc nargle. Sbal pár lahváčů, červa a náký čódy a hópni tam. At' góme, že nám néni šumafuk. Ale bacha, hantýrujó, že se tam vochométtá náký vlčisko. Val enem po štrádě, tam si na tebe netrófne.“

Karuš sbalila cajky a vodklapala. Aby jí hercna nehópla do hózen, vyglgala hnedka ze startu lampu červa. V puli štreky ju vyšpizl vlčmen, vystrčil enem dóznu z šóší a začl švitořit na sladko:

„Zdarec koc, kam si to hrneš?“ A jak póštěl šelijaké ty medy, Karuš mu prolátla, že oldmutra, co kempuje v pastóšce za hvozdem, má nargle. Vlčisko nastartoval řepu, hodil Karuš mávanec a mazal k tý starý ščekně.

Oldmutra nebyla v domášově, vykyndávala s jinéma babáčama z vedléšího lonta. Vlčisko se vošolnil do regálovýho dresu, zatahl ve šláfcimře firhaňky a zaplul pod duchnu. Dyž Karuš doklapala, gómala, že je oldmutra chabrus. A hodila dotazník, jak dyby byla felčar:

„Ty, oldmutr, snád' tě neskróhl náké chabrus?“

„Jasnačka, že né.“

„Ty, oldmutr, že máš tak voteklý ovary?“

„To abysem lepšéc čula tvý vály.“

„Ty, oldmutr, že máš tak ...“

„A neplké, shod' šlupky a hópni ke mně pod duchnu.“

Červem lízlá Karuš ani neremcala, nahodila adamitu a hópla za vlčmenskó oldmutró do betle. Vlčisko jí začalo vobjíždět pazórama a dlachnit kozy. Karuš si medila a vlčmen makal. Ve finyšu jí spustil voháňku do fósnice. Karuš byla tak nabušená hormónama, že ani nezmerkla, že vlčmeská oldmutra šópla z dózny vlčmenskó škrabošku.

Vono to totiž nebyl žádné vlčmen, ale mladé fořt, keré se už dávno šteloval Karuš zajmót. Karuš ho moc neprožívala, scela si nabrnknót ňákýho ingósta s kérem ve Štatlu a nakvindovat se tam. Ale teď, dyž vosondovala, že je fořt betálné pichler, rozdechá aji lajbku ve forsthauzu.

Tři chlupiska dódy Všegómáka

V chajdalópce nad lontem vegetil šamanské se stařkó. Dycky ráno vyhópl z betle, hodil neco za žebř a razil za svéma pocóšama. Házel radílky a kurýroval šelijakým zeleniskem. Měl nadupanó budku a tak mu hókali dóda Všegómák. Dyž večír doklapal uondané curyk na domášov, řácky se nacháloval a valil do betle.

Šel hantec, že jeho hára a chlupiska hážó helfku při chabrusu. Von sám se temu lochčil a tak chabrusáci smykovali za jeho stařkó, aby pro ně ňáký to chlupisko na tajnačku splašila. Stařka ešče nebyla jařinama unavená a hormón měla v cajku. Šamanské byl zaséc po šichtě uondané a na lupáčku už neměl slinu. No dovalil dycky nafólovanó šrajtoflu a tá se stařce těžce zamlóvala. A tak dyž doklapal ňáké sympoš borec, hókla si za ty jeho chlupiska vo šukačku.

Baby na lontě to brzo zapsaly a šamanskýmu nasadily hmyzóša do dózny. A tak dycky večír u chálky sondoval a prudil. No stařka byla mazaná a tak ju nikdá při cizmání nenačapal.

Jednóc, akorát dyž se zoncna už rychtovala zahučēt za bergle, nasmykoval pro tři chlupiska ňáké fešné hofírek. Že ho pro ně vodlifroval chabrusové fotr jeho kocóra. Ten zahlásil, že pokád' se po nich nezretýruje, majó mladí na gólku stopku. Než to bořík šecko stařce naprašil, šamanské už šontal do hangu k chajdalópce. A tak stařka zašila teho hofírkaa pod holcnové vaštrok. Dóda měl tušimice, že tam nekeho má. Zblikl šecky cimry a dyž nikeho nevymákl, nacháloval se a valil do betle.

Stařka lapla do paprče fikny, že mu ty chlupiska umigne. Dódu při tem zbudila. „Co mě taháš ze sna?“ hókł najedovaně. „No hážu přemysla, co má zmáknót borec, aby fotr jeho kocóra odkéval gólku?“ Dóda se hodil do klidu a šplíchl: „No dyž by mu vrzl do demižóna ze slivkó žlicu makovicovýho utrěcha, bude mu to za půl metra putna. A teď už mě nechē hnípat.“

„Tak to čuls,“ pípla stařka do ovaru boříkovi, dyž dóda zachrupčil. „A pokád' si sceš vod nás vodtahnót aji trohec teho utrěcha, musíš se se mnó pošmajchlit a ufachčēt mnē řácké orgáč.“ Bořík nahodil váhačku, no za chvílec vyměkl. Stařka rozhodila pastelky do věčka a za půl hod'ky zahlásila těžkó spokojenost.

Bořík vodklapal na domášov a vrzl švigrfotrovi do slivky teho utrěcha. Nešplíchl vo tym ani tý svý kočeně. Šecko zafungovalo. Za metr zfachčili gólku a po gólce začli na gruntě aji bačovat. Švigrfotr se po tych chlupiskách z chabrusu nezretýroval, ale po tym utrěchu mu bylo už šecko lautr putna.

Kózelné kulich

Pálené Jura vegetil s mutró na lontě v malym koplínu. Měl namakanó budku a fortel v pazórách. No nérači házel leháro v betli s nákové koc. Dyž namotal na tachálu dvě pětky jářů, vodlifrovala ho mutra na vandr. Jura si spakoval do vandrmošny pakl šprcek a vodklapal.

A jak tak vandroval, vylupal hafo kocóřů a zvoztala mu ve vandrmošně už enem jedna šprcka. Dyž doklapal ke Štatlu, natrefil před Jordánské fortno na jařinama unavenýho dódu. A dóda zaškemral: „Poslóché Juro, pískni mě tu šprcku. Tadyk ve Štatlu by se mě šikla.“ Jura měl hercnu na rychtyk tymplu a dódovi šprcku navalil.

„Díkec Juro, no nezvostanu ti nic viset, tadyk ti buchnu spešl kulicha s bambuló.“ „A k čemu mě bude takové kulich, dyž je hicna jak sviňa?“ hodil dotazník Jura. „Ve Štatlu na Špilasu vegetí kingál s prynczko. A tý sud'ále hókly, že se vogóluje za borca s holým čestrem. Vartujó u ní hémoni, aby na ňu žádné nuzačenko ani čuz nehodil. Ty za ňó v klidesu naklapeš, páč dyž nahodiš na budku teho kulicha a sroluješ ho na sebe jak tu šprcku, nikdo tě nebude štond zmerčit. Akorát v tem musíš bét na adóša.“

A tak klapal Jura na Špilas s kulichem srolovaným až k pedám. Nikdo ho nezmerčil a za chvílec zaparkoval v cimře u prynczky. Byl zrovnajc večír, prynczka ze sebe shodila vohoz a že hópne do betle. Jurovi, dyž ju zmerčil bez hader, se z teho splašila jahoda a na sviňu ešče hodil kéchanec. „Je tadyk nekdo?“ jékla prynczka. A jak zašmátrala vokolo sebe haluzama, natrefila na tu bambulu a kulicha z Jury stahla.

A tak tam házela stojku prynczka na evču, Jura na ádu a Jurova hůlka byla taky v haptáku. Dyž to šecko prynczka zgómila, ufachčilo se jí z teho vlhko ve šlicu. A tak spolem hópili do betle. A to by mohla byt konečná tétok storky.

Staré kingál zahlásil spokojenost a prynczka se s Jurem vogólovala. Akorát ten kulich se nekam zdekčil. Vona měla prynczka fedry, že by Jura semo tamo hodil zmizíka za nákyk kocórem, a tak teho kulicha pro sichr sfajrovala.

Pryncezka s goldnovó ...

V jednom kingálstvu bačoval kingál, ani nadupané ani potróblé, takové normiš borec. Měl enem jednu céru, no aji tak z ní a z teho bačování měl štryclu v péru. Jednóc, dyž už se kocně začl plašit hormon a už se kšírovala do podprdy, naklapala ke kingálovi její vopatrovnica, auge z gajblů, a jékala: „Vaše kingálstvo, naša prynczka ju má goldnovó.“

Kingál nahodil rohlík a hókł si pod fiku: „Ešče, že ju nemá zertzavó. Páč hókajó, že zertzavé bovr, furt vlhko ve šlicu. A goldnové bovr, to só vybóchaný love bez rachoty. Lovů néni nikdá dost'. Za jedno rácký goldnový chlupisko ste štond kaufnót šelico.“ A tak každé deň brósil kingál hodit špiz k prynczce na lajntuch a do kópelky na síťku v trokách.

No zámošský plkny nakonec šecko roztróbil. „Naša prynczka ju má goldnovó,“ storčilo se za pár metrů po lontech a v sósedních kingálstvech pryncáli našpizovali ovary. Névic po prynczce házel mlsný auge jeden jařinama unavené kingál. Nebyl to žádné vatař, no držel si

velikó sajtnu vojclů a to koštovalo hrubé pakl lovů. A tentok kingálské rasken si hókl u našeho kingála vo paprču jeho céry.

Těžké průpal. Kingál kóřil, že mu ten rasken bude voškubávat céru jak krupón ze štětinača. No z jeho vojclů měl fedry. Co s tym? A tak vohákli prynczku do hader vod štumédly a vodlifrovali ju na vandr. Pryncezce se moc nescelo, ale rači vandr než grilovačka s raskenem.

Doklapala do kingálstva, kde bačoval mladé pryncál. A že už kóřila kochčít, splašila hoknu v zámošky kuchči. Hokna se jí zamlóvala a borci vod vařéky ju žrali. Nekdy až moc.

Až jednoc zmákla felu. Nebo to ufachčila natruc? To už negómu. Pryncálovi se při chálce zašprajcovalo mezi kelcny řácký chlupisko. Špizne na to a háže diviznu. Goldnový chlupisko! A páč gómal hantec vo prynczce, co ju má goldnovó, vyhópl vod ponka a valil do kuchči. Tam začl šeckém štumédlám zdvihat sukně. Jékaly jak sviňa. Ve finyšu prynczku vyhmátl a za pár metrů byla gólka.

Kingál rasken voleštil chlebárnu. Vařil sice fest múru, no z peckovačky měl fedry. A tak pryncál s prynczko lajbčili v lébošu a měli hafo kindošů.

Vo zhnílým Žankovi

Mutra měla synátora, vo kerým hantýrovali, že je to pakin. No von nebyl na budku, von byl těžce zhnilé. Dyž jařinama unavená mutra klofla chabrus a štelovala se na nebeské prohóz, vytahla z kistny krpató písčalku a hókla Žankovi: „Až zagrebnu, musíš klapat na vandr, ináč ti tá naša pastóška zhučí na palicu. Tadyk máš vode mě písčalku, dyž do ní fókneš, sfachčí ti každé vinšovanec. No nevinšuj si ptákoviny, ináč klekne a budeš mět kulový.“

Dyž mutru nacpali pod drn, vodplachtil Žanek na vandr. No aji dyž byl zhnilé jak veš, doklapal s helfkó písčalky až ke kingálskymu zámošu. Tam v jabkovisku za humnama špacírovala prynczka. Měla vylágrovanó budku a žádné pryncál za ňó nepálil. Sbalila teda Žanka, keré to nekóřil. A dyž jí Žanek nechca prolátl, jakó má písčalku, spařila ho vajnošem na šrot. Písčalku mu čórla a zámošovi hémoni ho vylifrovali aus. Potem si napískala šelijakých hader, šminků, šmuků a podobných cajků.

Dyž po tý delírce vodmachloval Žanek augle desik v pažitu u valdny, sicnil vedlevá ňé jakési dóda a šplíchl: „Tys to Žanku zpackal, máš akorát kulový a písčalku v tahu. No, že si to ty, helfnu ti. Gómé, tadyk ty hrušky vypakujó každé sajrajt ze štylka a tamty jabka zamachlujó to, co hrušky vodryglovaly.“ A zdéchl se jak šrajtofla na roli.

Janek vokoštoval hrušku. Šmakovala betálně. No naráz mu zabublalo v bauchecu a už měl blato na hřišti. Švihadlo jak sviňa a furt a furt. Asi za hod'ku Žanek vyhrábl z mozkovny, že to, co hrušky vodryglujó, jabka zamachlujó. Scháloval teda jabko. Šmakovalo jak ščór, no bauchec to hodilo do klidesu.

A hnedkajc kóřil, co má zmáknót. Pichl do košatiny dvě pětky hrušek, navalil topr na budku a vesloval k zámošu. A tam tróbil do placu na celý kolo, že silbruje hrušky, kerý vypakujó kdejaké sajrajt ze štylka. Měl je za dlóhý love a tak si je kaufla enem prynczka.

Dyž jednu vokoštovala, nahodila zelenó ranu a na retých už nedoklapala. A tak furt sicnila na porculánu a felčari gómali, co s tym. Gómali, no nic nevygómali. Kingál nechal vytróbit, že kdo prynczku mázne do latě, muže se s ňó vogólovat. Nedoklapal nikdo, co s babó, kerá má vylágrovanó budku.

Ve finišu doklapal Žanek. „No, než budeme kurýrovat,“ hókl na prynczku, co sicnila na porculánu, „scu curyk moju písčalku.“ Dovalili mu teda písčalku, von přihrál jedno jabko prynczce, fókl do písčalky a vinšoval si, že sce byt zaséc na domášově. A než pro ňé doklapali zámošovi hémoni s klepetama na perutě, sicnil u ponku v jejich pastóšce.

A vegetil v lébošu. Kózelná hruška ho vykurýrovala z lenóry. Prynczka zaséc mázla s hnědkó aus taky svó potróblost a rédovala svoje kingálstvo s betálnym fištrónem.

Šípkatá Ruža

Před těžkéma járama ufachčil jeden kingál svý stařce vodlitka. Byla to koc, a tak ji začli hókat Růža. Fotr byl správně řízek a tak hnedkajc mázl do placu, že o vékendu proběhne spářka. Pozval kdekeho, akorát na staró všivó ježimutru, co vegetila ve valdně za zámošem, hodil bobek.

Na fetu to bylo špicový, hrnuly se škopky, rumunsko a vajnoš, cháloval se samé špicové dlabanec, šnycle, mořský fišle a pro fajnovky i ňáký vegošský války.

Všici byli v ókeju, těžké radovanec, dyž najedno doklapala vytočená ježimutra. Nekdo jí bonzl, že bude glgačka, a tak přiřazila na raku. Koplá do sebe pár štampeců rumunsko, hodila voko na Růžu a zahlásila: „Až jí bude šestnáct jařin, tak se jí začno fest zapalovat létka, pichne se vo hornódlu a potym se bude furt pichat a ....“

„Snád šlofčít a šlofčít, né,“ lochčil se kingál. „Kilo jářů. Tutok storku sem už zapsal ovarama. Hnedkajc bych si hodil dvaciáša.“ „Šak zgómneš,“ zalochčila se ježimutra a zahlásila loď. Kingál nechal pro sichr hodit šeky hornódle do šmelcu a potym už dlabal na věc.

Járy hrnuly a dyž měla Růža šestnáct jářů, rychtovali na zámošu haldamáš na její počest. V ten deň Růža vodklapala k zahradnickýmu pro novodur pugétu do svý cimry. Na lavce u kádě s vasrovicó zmerčila sicnit babku s jakémsi fórichtungem v hárech. „Co je to za fórichtung, oldmutra?“ Babka vynorovala z kabele ešče jednu hornódlu a přihrála ju Růži. Jak ju Růža lapla do paprče, pichla se. A včil to začlo.

Růži tak zahučelo ve šlicu, že by pichala a pichala. A s ňó všecky baby v zámošu. Jungšálky aji baby jařinama unavené. Borcom se to ze startu zamlóvalo, no dyž je nečeho až moc, tak se to ekluje. Vyšťavení borci brali kramle ze zámoša. Doklapali inčí a ti za chvílec valili pali taky.

Všici enom šukali, nikdo nehoknil, všade brajgl a mrdník. A než vodklapal jář, zámoš vobrostl šípkatým křoviskem, že náhodné pěšák místo baroka zgóml kulovku.

Akorát staré kingál už nešukal. Bloncal po zámošu s mačetó a ždímal budku, jak z tý šlichty aus. Kde splašit pryncála, keré by za půl kingálstva a Růžu k temu zmákl s tym malérem neco sfachčit. A pokád' už nezagrebl, špekuluje vo tym až dodneska.

Kvašáky ze Znojmece

Na jednym lontě vegetila koc sólistka se synátorem Žankem. A jak už to u Žanků bévá, aji tentok byl shnilé jak sviňa. A tak ho mutra vypakovala na vandr enem s košálem bacóchů.

Žanek valil vod lonta k lontu a dyž už měl v košálu finišové bacóch, měl kliku. Natrefil na vomešenýho stréca. „Žanku, šópni mě kósek bacócha,“ škemral stréc. „Jasnačka strécu, třebajc celé,“ hókl Žanek a nahodil rohlík, páč bacóch už byl tvrdé jak štolverk. Stréc bacóch scháloval a šópl Žankovi zadeklované hořčičák s krpátým kvašákem. „Až budeš v echt levingstonu, hod' ten kvašák za žebřík,“ šplíchl a vypařil se.

Večír doklapal Žanek k láčovému šatlu. Hókali mu Znojmec. Zaplul tam do putyky a hodil zdravicu: „Šlajznu aji módr mám jak sviňa a náká koc na noc by se taky šikla.“ A zaséc měl kliku. Putykářova céra se vokolo ně celé večír vochométala a Žanek glgal prvó ligu. Dyž morgen rozlepil auglrolety, zmerčil, že gróňal v cimře u tý kocny. Bylo mu fest šófl, v budce mu rumplovalo a tak vyhrábl v makovici, co mu ten stréc hókl. Vynoroval kvašák z hořčičáka a natlačil ho za žebř. Kufř aji budka se hodily do klidesu. A čučel jak fógl na haluzi, v hořčičáku házel leháro novodurové kvašák.

Céra se mu zamlóvala, lupala betálně, a zaséc měl kliku. Dohókl se s hospockém, že v tý vosvěžovně zvostane na furt. A byla gólka. Za šest metrů vyklopila koc kolíka. Ranu měl uplně inčí, než Žanek, no tehdá byl dycky zdravson v prvý lajně. Večír Žanek v putyce cébral borcom vajnoš a slivku. Morgen je kurýroval z delírky ščórovýma kvašákama z hořčičáku. Kvašáky borcum šmakovaly a delírka po nich valila pali aus. Taky sem je koštnul a je to tutové vál.

Obsah

Šukačka nad goldnu.....	2
Pryncezka na hrachůvce	2
Vo kozatý Popeluši.....	3
Vo červený Karuš.....	4
Tři chlupiska dódy Všegómáka	5
Kózelné kulich.....	6
Pryncezka s goldnovó	6
Vo zhnilým Žankovi.....	7
Šípkatá Ruža.....	8
Kvašáky ze Znojmece	9